

"ĐAU ĐẾN LƠ NGO"

CÙNG NGUYỄN ĐỨC HẠNH

Độc bài thơ "**Thái Nguyên Ngày Mưa Võ**" của nhà thơ, nhà giáo Nguyễn Đức Hạnh, bên cạnh những câu thơ lạ về tú, mới về ngôn từ và độc, lạ, đẹp về thi ảnh khiến người đọc thích thú: "Tôi về căn giọt em vừa qua phố / Mưa ngàn năm nhuộm trắng mái đầu", "Dốc Nhà Bò, núi Cô Kê, quán Ba Trăm lay mồn sách cũ / Bao người đẹp thành bà cụ đi bộ toàn vấp gió", "Người tôi yêu thành giọt mưa võ / Lăn trăm năm trong một tiếng thở dài ..." thì 2 câu thơ: "Cầu Gia Bảy nứt vì bom Mĩ / Vá vúi rồi còn đau đến lơ ngơ" được tác giả sắp xếp câu chữ như viết rất chân chất tự nhiên lại làm người đọc phải chùng lòng bởi sự ám ảnh:

THÁI NGUYÊN NGÀY MƯA VÕ

Cà phê Xưa chỉ còn ly đầy gió

Giọt ngày xưa rơi đấng bây giờ

Cầu Gia Bảy nứt vì bom Mĩ

Vá vúi rồi còn đau đến lơ ngơ

Sông Cầu qua đây e thẹn

Giấu xoáy ngầm gọi tím Bằng Lăng

Yêu là thế! Tôi về căn giọt em vừa qua phố

Mưa ngàn năm nhuộm trắng mái đầu

Dốc Nhà Bò, núi Cô Kê, quán Ba Trăm lay mồn sách cũ

Bao người đẹp thành bà cụ đi bộ toàn vấp gió

Những xinh tươi vào Di chúc cả rồi

Quả Sim nào lăn tím ngắt thơ tôi?

Về đến ngõ. Rung ngực. Thái Nguyên ơi

Áo Chàm rơi thành Hồ Núi Cốc

Người tôi yêu thành giọt mưa võ

Lăn trăm năm trong một tiếng thở dài ...

NGUYỄN ĐỨC HẠNH

Viết về nỗi đau hậu cuộc chiến giữa 2 miền Nam Bắc đã có quá nhiều nhà văn nhà thơ khai thác theo chủ đề xuyên suốt tác phẩm nhưng với "**Thái Nguyên Ngày Mưa Võ**" của Nguyễn Đức Hạnh thì không thể, chỉ là ông vô tình chợt thấy di chứng của cuộc chiến mà nỗi đau ám ảnh vào thơ. Cả bài 16 câu chỉ có 2 câu thơ: "*Cầu Gia Bảy nứt vì bom Mĩ / Vá víu rồi còn đau đến lơ ngơ*" gợi lại ký ức buồn về một chặng đường lịch sử của dân tộc với những chữ giản dị, mộc mạc như tự bật ra từ lồng ngực, từ trái tim nhà thơ, nhà giáo Nguyễn Đức Hạnh.

Hai chữ "*vá víu*" đã lột tả thực trạng tâm, tầm và lực của lối suy nghĩ và cách hành xử của các cơ quan chức năng có trách nhiệm với "*Cầu Gia Bảy nứt vì bom Mĩ*", rộng ra là với cuộc sống của người dân và với hiện trạng của đất nước.

Hai chữ "*lơ ngơ*" diễn tả nỗi đau khó nói thành lời với những chất vấn không hiểu tại sao lại có cuộc chiến 2 miền Nam Bắc? Tại sao di chứng chiến tranh lại để mãi kéo dài?... Hỏi đấy mà không thể có câu trả lời thỏa đáng vì những lý do đưa ra "*không thể tin được*", "*không thể hiểu được*"... càng khiến người "chất vấn" thấy lạ lẫm, ngớ ngẩn đến khó hiểu! Nếu nhà thơ Nguyễn Đức Hạnh thay 2 chữ "*lơ ngơ*" bằng các chữ khác như: *ngẩn ngơ, xót xa, quặn thắt, đắng lòng*,... thì câu thơ thật bình thường, không có gì để bàn vì câu thơ dễ trôi tuột, không để lại ám ảnh với người đọc!

Tôi thích cách dùng câu chữ chân chất tự nhiên ở 2 câu thơ này. Bốn chữ "*vá víu*", "*lơ ngơ*" diễn tả được thật nhiều nỗi niềm!

Hà Nội, ngày 25 tháng 07-2024

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DangXuanXuyen.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10800 TÁC PHẨM